

Záhady slečny Ashfordové

Svatba v Provence

Vivian Conroy

„**R**ue de Canclère.“
Atalanta nevěřičně zírala na tabulku se jménem ulice. Tady je to. *Má dům* na oblíbené pařížské ulici.

Právě prošla kolem výkladních skříní obchodů s oděvy a klobouky, restaurací a kaváren a zahlédla siluetu Vítězného oblouku. Každých pár kroků propadala pokušení zastavit a štěpnout se, aby se ujistila, že se jí to jenom nezdá a ve skutečnosti nekráčí po Kientalu, kde touhle dobou měla být. Že to všechno není jenom sen, ze kterého se probudí příliš brzy a uvědomí si, že splnění všech tajných tužeb, včetně spojení s dědečkem, byly jen výplodem její bujné fantazie, něco, co může být jenom zbožným přáním, a ne skutečností, něčím, co může doopravdy mít.

Někdo do ní vrazil a ona zachytila záblesk červené a modré, jak se kolem ní prohnal kluk s telegramem. Tiše zanádal, zřejmě v přesvědčení, že mu nerozuměla. „*Pardonnez-moi*,“ volala za ním, ale její omluva se utopila v okolním ruchu. Konečně má příležitost mluvit naučeným jazykem s rodilými mluvčími.

Ještě jednou se láskyplně podívala na ceduli a pak odbočila do samotné ulice. Postupovala pomalu, užívala si každý krok kolem kamenných schodišť impozantních domů s krajkovými záclonami a vyleštěnými mosaznými zvonky. Před jedním z nich se objevila žena v elegantním kabátě a hedvábných šatech v délce těsně pod kolena. Měla tak vysoké podpatky, že se Atalanta divila, jak na nich dokáže chodit. S lehkostí a noblesou se snesla ze

schodů, přehodila si přes rameno cíp lehoučkého šátku a nastoupila do naleštěného automobilu. Takového, jaký může mít i Atalanta. Mercedes Benz nebo Rolls Royce. Drahá auta sama o sobě mít nepotřebuje, ale představa, že je náhle vlastní, byla úžasná a stálo za to si ji vychutnat do posledního okamžiku.

Číslo osm, číslo deset... Jí patří čtrnáctka. Mohla si vykroutit krk, aby si dům pořádně prohlédla, aby se v ranním světle pokochala béžovou fasádou, elegantními tvary vysokých oken a leskem pozlacených kamenných lilií, zapracovaných do okraje římsy těsně pod střechou. Všechno na něm bylo dokonalé.

A za okny se rozprostírají místnosti, které jí budou vyprávět o muži, jenž v nich žil, muži, který ji vzal pod své křídlo, dědečkovi, o němž si tak zoufale přála dozvědět se víc.

Sice měla klíč, ale věděla, že majitelé takových domů je používají málokdy a radši zazvoní, aby je personál pustil dovnitř. V jejím případě se to zdálo obzvláště vhodné, protože je tu nová a s žádným ze zaměstnanců se zatím nesetkala. Jednoduše vejít dovnitř a překvapit je jí připadalo nezdvořilé.

Položila ruku v rukavičce na zábradlí, zdolala tři schody a zazvonila. Neozval se žádný zvuk. Představovala si, jak se zvonění ozývá někde v hlubinách domu, kde nenápadně pracuje služebnictvo, aby bylo všechno na svém místě a v nejlepším pořádku. Na schodech nebo na dveřích nezaznamenala jediné smítko, přestože v noci lilo jako z konve, až bláto stříkalo. Někdo si dal tu práci, aby dům byl bez jediné poskvrnky, připravený přivítat novou majitelku.

Dveře se tiše otevřely a objevil se před ní muž v uniformě. Řídnoucí šedé vlasy měl úhledně sčesané dozadu a z úzkého obličejce zářily hluboko posazené modré oči. Nezaujatě si ji prohlížel.

„Jsem slečna Atalanta Ashfordová. Jsem...“ Náhle upadala do rozpaků, že si má přivlastnit teritorium, které do této doby patřilo jen jemu a dědečkovi. Kolik toho ví o nezdravých rodinných vztazích a nevděčném chování jejího otce? Co když na ni má vlastní názor a nelíbí se mu, že jí všechen majetek bez příčinění spadl do klína?

Vložila do hlasu důraz, který necítila. „Jsem vnučka vašeho zesnulého pána. Velmi mě mrzí, že zemřel.“

„Mě taky, mademoiselle. Byl to velmi dobrý zaměstnavatel. Pojďte dál. Těší mě, že jste tak rychle přijela. Musíme vyřešit určitou situaci.“

„Situaci?“ opakovala Atalanta cestou dovnitř. Podivná volba slov zastínila obavy z možného přijetí.

Dům voněl včelím voskem a leštidlem. Před ní se zdvihalo schodiště pokryté kobercem, lemované portréty v těžkých pozlacených rámech. Vpravo byly dveře a vzadu chodba, jak předpokládala, vedoucí do kuchyně a pokojů služebnictva.

Vlevo se otvíraly dveře do příjemně osvětleného salonu. Rychle se zorientovala. Dům je situovaný na sever, a tak poskytuje vynikající světlo pro kreslení a malování. Zadní část směřuje k jihu, což je příjemné kvůli teplu. Vsadila by se, že tam dědeček má skleník se vzácnými rostlinami.

Pokud ne, mohla by jeden dodat. Jako první by si do něj opatřila sněhově bílou orchidej. Maminka je pěstovala a po její smrti všechny zašly, protože i jim chyběla její láskyplná péče. Ale tady si pořídí nové. *Taky růžové a žluté, mamí. Začnu si zařizovat vlastní domov. Neuvěřitelné.*

„Situaci s klientkou, mademoiselle,“ odpověděl majordomus. Nepatrně se k ní naklonil. „Ráno se tu zastavila a ptala se po pánovi. Informoval jsem ji o jeho odchodu, ale neopomněl jsem dodat, že jeho nástupce už je na cestě. Trvala na tom, že na vás počká.“

„Na mě?“ podivila se Atalanta. „Přece jste nemohl vědět, že dnes dorazím.“ Zdálo se, že muž potlačuje úsměv. „Předpokládal jsem, že si budete chtít prohlédnout svůj nový majetek. Je mi známo, že školní rok skončil, a umím si představit, že ve vašem vzdělávacím institutu musí být nuda a prázdno, když žákyně odjely.“

„Vskutku je. Dobrá úvaha.“ Dědeček si za svého nejbližšího zaměstnance přirozeně zvolil muže stejně bystrého a s pohotovým úsudkem, jako byl on sám. „Potom se na tu situaci rychle podíváme.“

Stáhla si rukavice a svlékla kabát a obojí podala majordomovi spolu s kabelkou. Před vysokým zrcadlem v hale smekla klobouček a kriticky se na sebe zahleděla. Tváře jí příjemně zrudověly ze svižné chůze a vlasy měla úhledně učesané. Možná nemá tak elegantní šaty, ale neslušelo by se zastínit návštěvu. Domnívala se, že bude lepší vypadat jako profesionálka. Neměla ponětí, co od ní klientka očekává, ale byla připravená se se „situací“ vypořádat.

„Zatím jste se mi nepředstavil,“ vyčetla majordomovi.

„Odpusťte, mademoiselle. Můžete mi říkat Renarde.“

„Renard? Lišák?“ podivila se. „Vy jste Francouz?“

„Napůl Francouz, napůl Angličan, slečno.“ Ani nemrkl, když jí odpovídal. Ostatně, na otázky měla nárok. Přesto jí připadalo nevhodné vyslýchat muže dvakrát staršího, než je ona. Nebo ještě staršího. Už dřív si všimla, že na komornících a majordomech je něco neosobního. Přesto i oni mají city a ona by s ním nechtěla jednat tvrdě. Naopak by se od něho mohla dozvědět něco užitečného. Služebnictvo bývá očima i ušima domácnosti.

„Můžete mi říct něco o té klientce? Znáte ji?“

„Každý v Paříži ji zná, mademoiselle.“ Znělo to jako věcné konstatování, přesto se Atalanta cítila, jako by ji pokáral. Neměla si koupit noviny a přečíst si, co je tu nového? Jaké záležitosti v současné době hýbou pařížskou veřejností? Jaký šepot se rozléhá chodbami divadel a operních domů?

„Takže je slavná?“ zeptala se opatrně, aby získala víc informací.

„Pochází z velmi dobře situované rodiny tady ve městě. Její otec vlastní několik továren a matka byla před sňatkem klavírní virtuoskou. Stále pravidelně vystupuje na večírcích. Klientka je nejmladší z tří dcer, ale vdává se jako první. Před několika měsíci její rodiče zničehonic oznámili její zasnoubení s hrabětem de Surmonne. Od té doby ti dva plní všechny společenské sloupky, společně navštěvují večírky a výstavy. Těžko můžete otevřít noviny, aby se na vás nesusmála pěkná tvářička Eugénie Frontenacové.“

„Aha.“ Atalanta si pohotově uložila základní informace do paměti. „Takže Eugénie Frontenacová je teď tady? S problémem?“

„My tomu raději říkáme situace. Můj pán... byl velmi diskrétní.“ Renard se usmál. „Říkával, že bohatí lidé problémy nemají – na to jsou příliš důležití a soběstační. Místo toho se dostávají do situací, které je třeba ohleduplně vyřešit.“

Znělo to, jako by dědeček nebyl pouze diskrétní, ale nadto i velmi inteligentní. Pravdou zůstávalo, že rodiny jejích žaček, žijící v blahobytu, se cítily povznesené nad každodenní starosti ostatních. Nechtěly slyšet, že se jejich dcerám stýská po domově anebo že propadly u zkoušek. O to se podle nich měla starat škola.

Bude se muset naučit, jak věci formulovat obezřetně, což je, jak se obávala, zcela v rozporu s jejími sklony. Ale jako učitelka se často dostávala do pozice, kdy nesměla odmítnout, a naučila se sdělovat pravdu tak, aby nikoho neurazila. To by se jí tady mohlo hodit.

„Musíme si s tou mladou dámou promluvit,“ sdělila Renardovi, „a zjistit, jak jí můžeme být k službám.“

„Jak víte, že je mladá?“

„Zmínil jste se, že je nejmladší z tří dcer a první, která se bude vdávat. Dívky ze zámožných rodin se často vdávají velmi mladé. Takže jejím sestřím nebude čtyřicet.“ Příliš pozdě si uvědomila, že to byla nenápadná zkouška, a výmluvně se na Renarda podívala. Nedal nikterak najevo, že byl s její odpovědí spokojený anebo že ho tím mírně setřela.

Dostal od dědečka instrukce, že ji má podrobit testu? Neustále se v duchu zabývala jeho tajuplnou připomínkou, že ji povede. *Jak tedy?*

Renard krácel před ní a otevřel dveře vedoucí do druhé místnosti vlevo. U vzdálené stěny stálo nádherné piano a vpravo vkusné pohovky. Atalanta si uměla představit, jak se tu scházejí pozvaní lidé, aby si vychutnali soukromý koncert. Ale dědeček tady žil sám. Zval si přátele? Byl si s některými rodinami blízký? Může Atalanta doufat, že potká lidi, kteří jí o něm budou vyprávět, a pomůžou jí tím lépe ho poznat?

Z jedné z pohovek se zvedla mladá dáma. Měla vysoko vyčesané zlaté vlasy, korunované červeným koktejlovým kloboučkem s peřím. Žluté šaty se pyšnily červeně vyšíváním límcem a manžetami. Na rukou se třpytily prsteny a náramky. Nebyla vysoká, ale nesla se s přirozenou grácií. *„Bonjour. Vy jste ta nástupkyně?“*

Dříve než Atalanta stačila přikývnout, dívka vyděšeně vyhrkla: „Musíte mi pomoci zbavit se té skvrny na mém štěstí. To nemůže být pravda! Zkrátka nemůže. Ale dokud se to nedozvím jistě, nebudu mít chvíli klid.“ Mnula si bledé ruce.

Atalanta si všimla, že její kabelka spočívá na kanapíčku spolu s pomačkanými rukavičkami. Mademoiselle Frontenacová byla zjevně velice nervózní a hrála si s nimi tak dlouho a intenzivně, až je málem potrhala. Protože zde prodlévala sama, svědčilo to o tom, že její rozčilení je nefalšované. „Jak vám mohu pomoci?“ zeptala se.

„Přinesu čaj,“ podotkl zpěvavě Renard a zamířil ke dveřím.

„S čokoládovými pralinkami, *s'il vous plaît*.“ Mladá dáma se na něho usmála. „Potřebuji cukr, abych se vzpamatovala.“

Ukázala na pohovku. „Posadíme se tady?“

Atalantu nepatrně zaskočilo, že je jí nabízeno posezení ve vlastním domě, ale zároveň ji fascinovalo, jak rychle se změnilo klientčino rozpoložení. Napřed působila bezmocně, a vzápětí převzala velení. Samozřejmě. Byla přece nejmladším dítětem, pravděpodobně rozmazleným a zvyklým, že stačí lusk-

nout prsty a dostane, co chce. Atalanta měla s takovými děvčaty dost zkušeností ze školy. Nejlepší bude klientce zpočátku vyhovět. Uvidí, kolik z ní dostane informací ke správnému posouzení případu.

Případu! Chystá se převzít případ. Ještě přede dvěma dny vedla úplně obyčejný život a teď je v Paříži a kráčí ve stopách svého dědečka detektiva. *Nezklam ho.*

Mademoiselle Frontenacová poznamenala: „Jistě mě znáte a víte, v jaké jsem situaci.“

Atalanta v duchu poděkovala Renardovi, že ji diskrétně poučil. Alespoň měla o krok náskok. „Máte se provdat za hraběte de Surmonne.“

„Ano a někdo se nás snaží rozeštvat.“ Mladá žena rozhodila ruce v přehnaném gestu, aby dala najevo rozhořčení. „Uvědomuji si, že na mě lidé žárlí od chvíle, kdy mě Gilbert požádal o ruku, a je to úplně přirozené. Byl považován za tu nejlepší partii.“ Spokojeně se usmála. Jí se podařilo ho získat. „Po smrti své první ženy se na žádnou jinou ani nepodíval.“

„Ach, on je vdovec?“ podivila se Atalanta.

„Ano. Mathilda zahynula při nehodě krátce potom, co se vzali. Stalo se to na jeho panství. Velká tragédie. Nějaký čas trvalo, než se vzpamatoval ze šoku. Cestoval a věnoval se byznysu. Obchoduje s uměním. Je jako lovec pokladů. Dokáže najít renesanční obrazy tam, kde je nikdo nečeká, a nabídnout je pařížským galeriím. Když na to přijde, je hotový génius.“ Na okamžik se odmlčela, jako by zvažovala, co víc může o svém snoubenci říct.

Atalantu by zajímalo, jestli byl sňatek domluven, nebo jestli mademoiselle Frontenacová svého snoubence skutečně miluje, ale věděla, že takovou otázku jí nikdy nemůže položit. Bude to muset zjistit jinak. „Jak jste se seznámili?“

„V únoru, na oslavě narozenin mé kamarádky. Okamžitě se do mě zamiloval. Byla to láska na první pohled.“ Znovu se spokojeně pousmála. „Párkrát jsme se tajně sešli, ale pak na to přišla moje matka. Dala mu na vybranou: buď to ukončí, anebo si mě vezme. Napřed se domníval, že na sňatek je moc brzy.“

Opět ztichla, jako by si vzpomněla na nějaký další detail, o který se nechtěla podělit.

Atalantu napadlo, jestli hrabě nenaznačil slečně Frontenacové, že vztah s ní nebere tak vážně, aby uvažoval o manželství. Co znamená několik taj-

ných dostaveníček pro muže, který podle vlastních slov mademoiselle Frontenacové „byl považován za tu nejlepší partii“?

Potenciální klientka se náhle probrala ze zamyšlení a pokračovala: „Ale po několika dnech se zčistajasna objevil ve městě a požádal otce o moji ruku. Nechal se slyšet, že bychom mohli okamžitě naplánovat svatbu a nejlepší by bylo uspořádat ji v létě, kdy jsou levandulová pole v plném květu. Mamá očekávala dlouhé zasnuby, aby mohla Gilberta předvádět na večírcích a pořídit mi dokonalé šaty, ale pochopitelně se neprotivila přání pana hraběte. Všechny to těšilo.“

„Včetně vás?“ vyzvíдалa Atalanta. Byla to přímá otázka, ale přirozeně vyplynula z rozhovoru. Alespoň se dozví, jak je na tom s city mademoiselle Frontenacová. Doufala, že dědeček by takový postup schválil.

Zdálo se, že slečna Frontenacovou upřímně zaskočila. „Proč by mě to nemělo potěšit? Jsem první z tří dcer, která byla požádána o ruku. Sestřičky hodně žárlily. Vlastně žárlí pořád.“ Znovu se zaculila.

Ozvalo se zdvořilé zaklepání a dveře se otevřely. Renard přinesl plný podnos a položil jej na stolek poblíž. „Smím vám nalít?“ zamumlal, ale Atalanta mávla rukou. „Udělám to sama.“ Nechtěla, aby cizí přítomnost narušila vzniklou atmosféru.

Zatímco nalévala voňavý čaj do porcelánových šálků, slečna Frontenacová se znovu otázala: „Proč vás napadlo, že nebudu mít radost?“ Znělo to mnohem zranitelněji, téměř nejistě.

Atalanta pokrčila rameny. „Jste tak mladá... Skutečně se chcete k někomu připoutat na zbytek života?“ Dívka nebyla o moc starší než žákyň z posledního ročníku internátní školy a Atalanta najednou cítila potřebu ji chránit.

Klientka se mimoděk zachvěla. „Když to zformulujete takhle, zní to jako rozsudek.“ Natahovala se pro šálek, který jí Atalanta podávala, a ruka se jí třásla.

„Nechtěla jsem vás rozčilit,“ vyhrkla Atalanta. Avšak emoce, které zaplavily dívčin obličej, byly příliš zajímavé, aby je nechala projít bez povšimnutí.

Slečna Frontenacová považovala omluvu za zbytečnou a naklonila se blíž, jako by se jí chtěla s něčím svěřit. „Chápu, co tím myslíte. Maminka plakala, že odcházím tak brzy z domu, ale já chci být volná. Chci pryč z Paříže a od neustálých klepů o tom, co můžu a co ne.“

„A váš manžel vás odtud odveze? Copak se tu neusadil kvůli obchodu?“

„V zimě tu pobývá často, ale léto tráví na svém panství, obklopeném poli levandule. Nikdy jsem tam nebyla, ale Gilbert mi tu krajinu nádherně popsal. Rezidence se jmenuje Bellevue, protože nabízí úchvatný výhled do okolí.“

„Aha.“ *A je to stejné panství, kde zemřela jeho první žena Mathilda?* chtěla se zeptat, ale včas se ovládla. Taková připomínka by byla drzá, suggestivní a potenciálně katastrofální po klientčin klid. *Proč mě to tedy vůbec napadlo?*

„Byla jsem s touhle partií spokojená,“ přiznala slečna Frontenacová. Ustrkla čaje a zahleděla se před sebe.

Atalanta v jejím prohlášení vycítila nevyřčený dodatek. „Dokud?“ ponoukla ji.

„Dokud nepřišel ten dopis.“ Postavila šálek tak divoce, že hnědá tekutina vyšpláchla přes okraj. Popadla odloženou kabelku, otevřela ji a něco z ní vyňala. Byla to pomačkaná obálka. Uhladila ji na kolena. „Je to tak záštiplné.“ Hlas se jí zadrhl na posledním slovu. „Tak nízké a... Nemůžu uvěřit, že někdo měl to srdce něco takového poslat.“

Atalanta pohlédla na obyčejnou bílou obálku, na níž bylo napsáno: *Mademoiselle E. Frontenacová. Bez adresy.*

Klientka zatnula zuby. „Pořád tomu nemůžu uvěřit. Musí to být nějaký úskok..., snaha nás rozeštvat. Zničit moji šanci na štěstí.“

„Co stojí v tom dopisu?“ zeptala se Atalanta.

„Přesvědčte se sama.“ Slečna Frontenacová jí podala zmuchlanou obálku a pozorně sledovala, jak ji Atalanta otvírá a vytahuje její obsah.

Jedinou stránku papíru, přeloženou napůl. Když ji Atalanta otevřela, vyřeštila oči nad barvou použitého inkoustu. Byl jasně červený jako krev. „Jeho první žena nezemřela při nehodě. Buďte opatrná. Bojte se,“ četla nahlas.

Téměř mimoděk si všimla, že písmena jsou pečlivě vyvedená jako podle šablony a chybí jim osobitost rukopisu, která by naznačovala, kdo varování napsal. Autor záměrně skrýval svůj rukopis, jako když žákyně paděly omluvenky, aby vypadaly, jako by je psali jejich rodiče. Stálo v nich, že Elisa skutečně nesmí jíst fazole a Patricii by mělo být dovoleno hrát tenis každý den. Atalantu by zajímalo, jestli šablonovité písmo bylo použito z důvodů všeobecné opatrnosti, anebo by mohlo naznačovat, že slečna Frontenacová dotyčnou osobu zná, včetně jejího rukopisu. *Zajímavé.*

A je to tady. Snaží se získat užitečné informace z několika kusých slov zdánlivého anonymu, jako by byla skutečný detektiv. Ale její vzrušení zemřelo pod tíhou slov, vtělených do dopisu.

Vzkaz byl sám o sobě jasný a nenechával prostor pro představivost.

Muž, za něhož se Eugénie Frontenacová chystá provdat, je vrah.

Přestaň, pokárala se. To nevíš. V dopise stojí pouze to, že smrt jeho ženy nebyla nehoda. Kdyby ji někdo zavraždil, mohl to udělat kdokoliv.

Na druhou stranu, proč by budoucí nevěstu někdo varoval, pokud by nebezpečí nehrozilo od muže, kterého si má brát?

„Víte, jak jeho první žena zemřela?“ vyzvíдалa Atalanta.

„Ano. Shodil ji kůň a zlomila si vaz. Určitě to byla nehoda. Nikdo tomu nemohl zabránit.“ Zahleděla se Atalantě do očí. „Cílem toho záštiplného dopisu je donutit mě, abych zrušila zásnuby, ale já to neudělám.“

„Takže jste se už rozhodla?“

„Ano.“

„Proč jste potom tady?“

„Chci vědět, kdo ten dopis poslal. Zajímá mě, kdo chce ohrozit moje manželství. Anebo vykreslit mého snoubence ve špatném světle. Musím zjistit, kdo napsal ta obviňující slova a...“ Málem se začala dusit a znovu zvedla šálek, aby se napila a polkla.

Atalanta namítla: „Pisatele anonymních dopisů bývá zpravidla těžké odhalit. Tohle je obyčejný papír bez...“ Přidržela ho proti světlu a pátrala po nějakých identifikačních znameních. *Nic.* „Bez dalších vodítek, odkud by mohl pocházet. Ani rukopis není moc výmluvný. Inkoust...“ Studovala ho. „Pochybuji, že by se dal vystopovat. Na obálce stojí pouze vaše jméno. Jak vám byla doručena?“

„To je na tom to nejdivnější. Naše kuchařka šla nakoupit čerstvou zeleninu. Na předloktí nesla velký košík. Když z něj doma vyndávala mrkev a pórek, našla mezi nimi tuhle obálku. Poslala komornou, aby mi ji doručila. Sotva jsem si vzkaz přečetla, pochopitelně jsem sešla do kuchyně, abych se jí zeptala, jak k němu přišla, ale nedozvěděla jsem se od ní nic kromě toho, že jí ho někdo musel na tržišti strčit do košíku.“ Znělo to sklíčeně.

„Aha,“ přikývla Atalanta, „a vy nejste schopna připsat to pouhé nepřejícnosti a nechat to být? Přejete si to prověřit?“

Na jednu stranu bylo přirozené, aby se rozmazlená mladá dáma cítila po bouřené skvrnou na svém štěstí, ale najmout si kvůli tomu soukromého de-

tektiva? Tady nejde jen o raněné city. Ve hře je něco víc. Roztřesené ruce před chvílí prozradily, že se dívka skutečně bojí.

Mademoiselle Frontenacová si pohrávala s čajovou lžičkou. Tvářila se vážně, skoro smutně.

Atalanta ji tiše oslovila: „Je toho víc, že? Můžete mi to říct.“

Dívka si povzdechla. „Tenhle dopis do mě zasel pochybnosti. Víím, že by neměl, ale stalo se. Začala jsem si myslet... První žena mého snoubence pocházela z bohaté rodiny. Když se za něho provdala, přinesla do manželství značné věno. Po její smrti připadlo jemu a on všechny peníze investoval do honby za novými obrazy. Otec mě miluje a slíbil, že mě nenechá vstoupit do manželství s prázdnýma rukama.“ Odmlčela se.

Atalanta pomalu přikývla. „Bojíte se, že také zemřete krátce po svatbě a hraběti spadne vaše věno do klína.“

„Napadlo mě to. Uvědomuji si, že je to hanebné, ale co jiného si můžu myslet? Proč by někdo psal takový dopis?“ Mademoiselle Frontenacová hlasitě vydechla. „Snažím se na to nemyslet, ale pronásleduje mě to, sotva večer ulehnu do postele. Vidím koně, jak vyhodil ženu ze sedla, a lámu si hlavu, jestli nebyl pod sedlem vražený trn. Ležím na zádech, zírám do stropu, začnu usínat, a najednou mám pocit, že se dusím, protože mi někdo tiskne na obličej mokrý polštář. Vidím nad sebou stát temnou postavu a... myslím jenom na to, že zemřu kvůli penězům.“ Zalapala po dechu. „Nesmíte dovolit, aby se mi to stalo. Musíte odhalit pisatele dřív, než se vdám, ať už je ten dopis jen škodolibý trik s cílem nás dva rozeštvát, anebo upřímné varování. Jinak nebudu mít nikdy klid.“

Atalanta tiše seděla a zvažovala situaci. Nebyla si jistá, že se jí podaří zjistit, kdo dopis napsal. Anebo jestli smrt první ženy pana hraběte skutečně byla nehoda. Jak na to má člověk přijít?

Náhle jí všechno, co v životě udělala, připadalo jako dětská hra ve srovnání s obrovitostí úkolu, který ležel před ní. Dědeček si možná myslel, že by něco takového mohl zvládnout, ale –

„Pojedte se mnou.“ Slečna Frontenacová se na ni prosebně podívala. „Pojedte se mnou do Bellevue a seznámíte se s lidmi, kteří se podílejí na přípravě svatby. Zjistíte, jestli je mezi nimi někdo, kdo si přeje mi ublížit, anebo to se mnou myslí dobře a pokouší se mě varovat. Buďte se mnou pro případ, že dorazí další dopis.“

„Proč by měl?“ otázala se ostře Atalanta. „Pisatel přece dosáhl svého.“

„Ale on to neví. Třeba se domnívá, že jsem jeho vzkaz hodila do ohně a ani trochu se nestarám o to, co v něm stojí.“

Možná je to pravda.

Ale co je mnohem znepokojivější – mademoiselle Frontenacová je, zdá se, přesvědčená, že osoba, která jí napsala, se na ni bude soustředit i poté, co opustí Paříž, aby se vydala na panství svého budoucího manžela.

Co když má podezření, kdo by to mohl být? Nepřeje si ve skutečnosti najmout vyšetřovatele, aby ji uklidnil, že dotyčná osoba to *není*?

Slečna Frontenacová ji popadla za ruku. „Pojeďte se mnou, prosím.“

Atalanta se zamyslela. Bellevue bylo místem, kde přišla první hraběnka o život. Třeba tam jsou ještě sloužící – nebo sousedé, popřípadě přátelé –, kteří vědí, co se tenkrát stalo. Mohla by se diskrétně přesvědčit, jestli to doopravdy byla tragická nehoda. Jestli to svědectví potvrdí, mohla by obsah vzkazu považovat za zlomyslnou lež a tahle rozrušená mladá žena by konečně našla klid. Ano, to by se mohlo podařit.

Budoucí nevěsta ji vzala za paži. „Prosím. Potřebuji vaši pomoc.“

Pozlacené hodiny s kyvadlem, stojící na krbové římse, odbily jedenáctou. Tóny doznívaly v těle nádherného klavírního křídla. Tohle všechno jí teď patří. Dědeček jí to odkázal pod podmínkou, že bude pomáhat jiným lidem. Takový člověk vedle ní právě teď sedí a prosí ji, aby s ním odjela na panství a přesvědčila se, co by se dalo v její situaci dělat. Dědeček se zmínil o tom, že jako žena by mohla být schopná dosáhnout větších úspěchů, což je pravda, protože pochybovala, zda by se slečna Frontenacová otevřela dědečkovi způsobem jako právě teď jí.

Takže jeho plán skutečně zabírá.

Usmála se na Eugénii. „Pojeď s vámi. Kdy odjždíme?“

Přeložila Jana Vlčková